

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **nezletilá M. T. D. N.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministr zahraničních věcí**,
sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 01 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119669/2017-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119669/2017-OPL, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 10. 2017, č. j. 30182017-HANOI-II, **jsou nicotná.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119669/2017-OPL, jímž byl zamítnut její rozklad proti usnesení Velvyslanectví České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky v Hanoji (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 10. 2017, č. j. 30182017-HANOI-II. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, kterou podala nezletilá žalobkyně, a v důsledku zamítnutí této žádosti pak rozhodl správní orgán prvního stupně o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě právní zástupce žalobkyně nejprve uvedl, že otec žalobkyně se dne 5. 9. 2017 osobně dostavil s právním zástupcem žalobkyně a se zástupkyní zmocněnou pro přítomnost při podání žádosti žalobkyně o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny na Velvyslanectví České republiky v Hanoji a tuto žádost podal osobně, přičemž tato byla otci žalobkyně vrácena zpět spolu se stejnopisem usnesení velvyslanectví o nepřijatelnosti této žádosti, které velvyslanectví učinilo do spisu podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Následně otec podal osobně žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt žalobkyně podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnil nemožností registrace v tzv. systému Visapoint, což doložil několika doklady o neúspěšných pokusech o registraci, a zároveň podal žádost žalobkyně o trvalý pobyt, přičemž správní orgán prvního stupně rozhodl tak, jak je uvedeno výše. Dále žalobkyně v žalobě odkázala na rozhodnutí soudů ohledně možnosti upuštění od osobního podání žádosti a poukázala také na nefunkčnost systému Visapoint, jakož i na skutečnost, že od 31. 10. 2017 skončil provoz systému Visapoint a od 1. 11. 2017 takové objednání nebude možné a ukončení tohoto systému nebylo odůvodněno, proto se žalobkyně domnívá, že si Ministerstvo zahraničních věcí bylo vědomo nezákonnosti tohoto systému a jeho vrcholné neetičnosti, jak uvedl dne 3. 11. 2017 v týdeníku Respekt M. S.
3. Žalobkyně v žalobě namítala, že její zákonný zástupce postupoval v souladu s platnou právní úpravou účinnou od 15. 8. 2017, a dále namítala, že v souladu s právními názory vyjádřenými v judikatuře správních soudů bylo povinností Velvyslanectví ČR v Hanoji od povinnosti osobního podání žádosti upustit, neboť novela zaručuje cizincům, kteří mají jakýkoliv důvod, proč nemohou žádost podat osobně, podat žádost jiným způsobem a zahájit řízení o ní. Zákonný zástupce žalobkyně využil jediný možný způsob jak dosáhnout zahájení řízení a doložil důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. K odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný tvrdí, že za situace, kdy pro zákonného zástupce žalobkyně nebyl problém se dostavit na zastupitelský úřad k podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění, pak je evidentní, že důvody pro upuštění od osobního podání žádosti nejsou dány, žalobkyně uvedla, že takový výklad zákona není správný. Žalobkyně se domnívá, že důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti může být cokoli, co žadateli v osobním podání žádosti o konkrétní pobytové oprávnění brání, tedy i situace, která nastala v případě žalobkyně, která se sice osobně dostavit může, ale nebyla schopna se zaregistrovat v tzv. systému Visapoint k podání žádosti o trvalý pobyt, bez čehož ji velvyslanectví odmítlo uznat žádost o trvalý pobyt jako platně osobně podanou v souladu se zákonem a označilo ji za nepřijatelnou, přestože zákonný zástupce žalobkyně ji osobně ve fyzickém smyslu tohoto slova podal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. K tvrzené nepřijatelnosti prvotní podané žádosti pak žalobkyně zopakovala svou argumentaci spočívající v nemožnosti sjednání termínu osobního podání žádosti přes systém Visapoint, který již od počátku června 2017 vykazoval vady fungování, které byly zveřejněny i v rozsudcích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
5. Žalobkyně dále uvedla, že dle jejího názoru jsou usnesení zastupitelského úřadu a žalovaného nicotná, neboť kompetenci zastavit řízení má zastupitelský úřad pouze v případech žádostí, které byly podány jinak než osobně, což se v případě žalobkyně nestalo, a tato byla podána osobně, což navíc zastupitelský úřad i žalovaný v rozhodnutích potvrzují.
6. Závěrem žalobkyně poukázala na Směrnici o právu na sloučení rodiny č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, přičemž dle jejího názoru je postup velvyslanectví a žalovaného v rozporu s touto směrnicí, neboť Směrnice nepřipouští, aby státy „regulovaly“ počet podaných žádostí za účelem sloučení rodiny, k čemuž dle názoru žalobkyně právě prostřednictvím systému Visapoint a jeho částečné nefunkčnosti došlo. Rovněž žalobkyně dodala, že podle jejího názoru, pokud má Česká republika dodržet svoje závazky, měla by v případě sloučení rodiny umožnit žádost podat přímo na svém území nositeli oprávnění na sloučení rodiny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí a shrnul dosavadní průběh správního řízení i vyjádření žalobkyně. Žalovaný dále uvedl, že účelem novelizace zákona o pobytu cizinců bylo stanovit pevná pravidla právě proto, aby nedocházelo k obcházení povinnosti osobní účasti, přičemž upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytový titul na základě správního uvážení zastupitelského úřadu byla v zákoně obsažena již dříve. Žalovaný naopak uvedl, že osobní přítomností se rozumí osobní přítomnost podmíněná sjednáním termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint.
8. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyní tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti spočívající pouze v několika neúspěšných pokusech získat registraci v systému Visapoint neshledal za závažné a výjimečné, a tedy i odůvodňující upuštění od této povinnosti. K namítané nefunkčnosti systému Visapoint žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalobkyně nemohla získat termín k podání žádosti prostřednictvím tohoto systému, zatímco jiný žadatel ano, svědčí o tom, že systém Visapoint byl funkční. Žalovaný dále uvedl, že pokud je počet termínů v systému Visapoint k podání žádosti o určitý pobytový titul omezen a v důsledku toho se k podání žádosti nemohou zaregistrovat všichni zájemci o tento pobytový titul, znamená to, že zájem je mnohem vyšší, než by odpovídalo kapacitním možnostem zastupitelského úřadu všechny žádosti zpracovat, a že dotčený systém pouze plní funkci, pro kterou byl zaveden.
9. K domněnce žalobkyně, že z tvrzení M. S. v článku pro týdeník Respekt lze dovodit, že si Ministerstvo zahraničních věcí bylo vědomo nezákonnosti tohoto systému a jeho vrcholné neetičnosti, žalovaný uvedl, že toto z uvedeného prohlášení dovodit nelze, navíc žádná nezákonnost ve vztahu k systému Visapoint nebyla prokázána ani ze strany Policie České republiky, ani ze strany tajných služeb.
10. Žalovaný dále uvedl, že důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání posuzuje vždy zastupitelský úřad na základě svého správního uvážení a musí se jednat o důvody, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

které žadateli objektivně brání dostavit se fyzicky k osobnímu podání žádosti. V praxi se jedná zejména o důvody zdravotní nebo sociální, nemůže se však jednat o důvody, že žadatel nebyl úspěšný v získání termínu prostřednictvím registračního systému. Dále žalovaný uvedl, že podmínka osobní přítomnosti se váže ke konkrétně sjednanému termínu určité osoby k podání žádosti a nelze ji zaměňovat s přítomností fyzickou, bez sjednaného řádného termínu. Žalovaný je toho názoru, že zákon zmocňuje zastupitelský úřad, aby při zvážení místních podmínek určil, jakým způsobem má žadatel žádost podat, a zastupitelský úřad v Hanoji určil, že tímto způsobem bude registrace prostřednictvím systému Visapoint.

11. Žalovaný pak uzavřel, že má za to, že žalobou napadené rozhodnutí nevybočuje ze zákonných mezí a bylo vydáno v řízení, které probíhalo v souladu s platným právem, proto navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nicotné.
14. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vymezila nicotnost jako „... specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Rozšířený senát dále v tomto rozsudku vyjmenoval podstatné vady, které nicotnost rozhodnutí způsobují. Jedná se například o těžké vady působnosti (pravomoci) a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.
15. Jednou z uvedených podstatných vad trpí i žalobou napadené rozhodnutí, jehož vydání podle zjištění soudu vůbec nespadlo do působnosti žalovaného.
16. Při posuzování otázky působnosti vycházel soud z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]snesení podle § 169 odst. 15 věty druhé a třetí anebo postup podle § 53 odst. 4 z důvodu podle odst. 3 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou samostatnými úkony správního orgánu, jimiž se ‚definitivně‘ řeší osud žádosti o dlouhodobý nebo trvalý pobyt či žádosti o dlouhodobé vízum, která byla podána způsobem, s nímž zákon spojuje jakousi ‚nulitu‘ této žádosti (ve smyslu nezpůsobivosti účinně zahájit řízení o žádosti). Postup podle § 170 odst. 2 věty druhé nebo podle § 169 odst. 16 věty druhé zákona o pobytu cizinců (tedy upuštění od povinnosti osobního podání žádosti) oproti tomu je pouze podkladem pro správní orgán disponující kompetencí rozhodnout o žádosti, aby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posoudil, zda žádosti nesplňující zákonem předepsanou náležitost lze vyhovět, zamítnout ji, anebo zda je důvod pro jiné rozhodnutí. Takovýmto správním orgánem je Ministerstvo vnitra, které zejména rozhoduje o udělení dlouhodobého víza, o prodloužení doby pobytu a platnosti dlouhodobého víza podle § 165 písm. c) zákona o pobytu cizinců, rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců a taktéž rozhoduje o vydání zaměstnanecké karty a modré karty, o prodloužení nebo zrušení její platnosti a uděluje souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo modré karty podle § 165 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Doslovné znění citovaných ustanovení by na první pohled mohlo svádět k výkladu, že Ministerstvo vnitra rozhoduje pouze v případech, kdy víza uděluje nebo povolení k pobytům vydává, a nikoli v případech, kdy žádosti o tyto pobytové tituly zamítá či ve věci žádosti rozhoduje jiným způsobem. Takový výklad je však zjevně neudržitelný, neboť samotný zákon o pobytu cizinců přímo počítá s nevyhovujícími (zamítavými) rozhodnutími Ministerstva vnitra (§ 56 zákona o pobytu cizinců u neudělení dlouhodobého víza). Ustanovení § 165 písm. c), j) i n) téhož zákona je tedy třeba vykládat tak, že Ministerstvo vnitra má ve věcech tam vymezených kompetenci k rozhodování jakýmkoli způsobem. A contrario z toho v nyní projednávaném případě plyne, že zastupitelský úřad jako správní orgán prvního stupně ani Ministerstvo zahraničních věcí jako orgán odvolací nejsou v případech, kdy se rozhoduje ve věcech žádosti o zaměstnaneckou kartu, která je zvláštním typem povolení k dlouhodobému pobytu, vůbec věcně příslušné k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti končí, čítaje v to i případné usnesení o zastavení řízení podle § 66 správního řádu, pokud by ve věci vůbec připadalo v úvahu jeho vydání. K jakémukoli rozhodnutí, jímž by bylo skončeno řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, je proto s ohledem na § 165 písm. n) zákona o pobytu cizinců věcně příslušné pouze Ministerstvo vnitra. Závěr o tom, že jde o tzv. absolutní věcnou nepřislušnost zastupitelského úřadu a Ministerstva zahraničních věcí k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu končí, se opírá o skutečnost, že taková rozhodnutí vydaly správní orgány nacházející se v systému orgánů státu zcela mimo institucionální a kompetenční strukturu, které zákon dotýčnou rozhodovací kompetenci svěřuje (Ministerstvo vnitra), a stojící takříkajíc „vedle“ dotýčné struktury. Na tomto závěru nemění nic ani to, že zastupitelský úřad i Ministerstvo zahraničních věcí mají na úsecích pobytů a víz zákonem svěřeny určité kompetence – podstatné je, že tyto kompetence se vůbec netýkají rozhodování v případech, kdy se řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu končí.“

17. S citovanými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje.
18. V projednávané věci byla předmětem správního řízení vedeného u správního orgánu prvního stupně toliko žádost žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jejíž přílohou byla samotná žádost o povolení k trvalému pobytu. Správní orgán prvního stupně však rozhodl o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu. K vydání rozhodnutí o trvalém pobytu bylo podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců příslušné Ministerstvo vnitra, konkrétně Odbor azylové a migrační politiky. Předmětný § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

totiž stanoví, že „*Ministerstvo [vnitřní – srov. legislativní zkratku zavedenou v § 1 odst. 1 téhož zákona] v rámci působnosti ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území a jejich vycestování z tohoto území rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu.*“ Působnost Ministerstva zahraničních věcí je upravena až v následujícím § 166 zákona o pobytu cizinců. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení „*Ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech povolování pobytu cizinců na území požítavajících výsad a imunit podle mezinárodního práva*“ a podle odstavce 2 „*Ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech udělování víz v rozsahu stanoveném tímto zákonem prostřednictvím zastupitelského úřadu.*“ Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že žalovaný, ani správní orgán prvního stupně, nemají působnost rozhodovat v oblasti udělování povolení k trvalému pobytu. Kompetence rozhodovat o žádostech o povolení k trvalému pobytu je naopak výslovně svěřena Ministerstvu vnitra.

19. Vycházejí z těchto úvah dospěl soud k jednoznačnému závěru, že v zákoně o pobytu cizinců konkrétně upravená působnost v oblasti rozhodování o udělení (či neudělení) povolení k trvalému pobytu, nesvědčí žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně, nýbrž Ministerstvu vnitra, jemuž podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců přísluší výkon státní správy v oblasti udělování povolení k trvalému pobytu. K obdobným závěrům dospěl rovněž Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 Azs 265/2016-32, dostupném na www.nssoud.cz, jímž zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2016, č. j. 8 A 121/2016-29, kterým byla vyslovena nicotnost rozhodnutí ministra zahraničních věcí i zastupitelského úřadu ve věci zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu (totožně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2018, sp. zn. 15A 204/2016).
20. Absolutní nedostatek působnosti žalovaného představuje natolik závažnou vadu, že způsobuje nicotnost jím vydaného rozhodnutí. Soud proto tímto rozsudkem v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. bez jednání vyslovil, že napadené rozhodnutí je nicotné. S ohledem na to, že stejnou zásadní vadou jako napadené rozhodnutí je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vyslovil soud současně také nicotnost rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 10. 2017, č. j. 30182017-HANOI-II. Za dané procesní situace, kdy nicotnost rozhodnutí je vadou nezhojitelnou, ztratilo na významu, aby se soud zabýval ostatními žalobními námitkami.
21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby, vyjádření ze dne 15. 2. 2018 – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. září 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.